

Hvorfra kommer den optimisme, som er nødvendig for at redde menneskeheden?

Den 21. august 2022 (EIRNS) – For at give det rette perspektiv på den nuværende strategiske krise og hvordan den kan ændres, overlader vi i dag vores læsere til samstemmende kommentarer fra Helga Zepp-LaRouche under hendes bemærkninger den 20. august, under konferencen “En hyldest i anledning af 75-årsdagen for Indiens uafhængighed” og fra Lyndon LaRouche i hans skrift: “On the Subject of Education” fra den 8. november 1999.

Helga Zepp-LaRouche: Mahatma Gandhis rolle, som i verden generelt forbindes med begrebet ikke-vold, udgør faktisk et langt større begrebsmæssig anskuelse, end hvad de fleste mennesker har kendskab til. Det er ikke kun at undlade at begå vold, men det er det modsatte. Det er en filosofi om kærlighed, det er en filosofi om at inkludere folk; at inddrage verden i sindet og hjertet og derved skabe en harmoni, hvorved der skabes fred.

Gandhis tanker var af afgørende betydning for fremkomsten af Den alliancefrie Bevægelse, og det vi ser i dag – og det er interessant nok heller ikke velkendt af de fleste mennesker i Vesten – er, at vi har en fuldstændig renæssance af Den alliancefrie Bevægelse. Den opstod ikke helt af sig selv, men som en direkte reaktion på forsøget på at insistere på en unipolær verden, som de såkaldte vestlige lande forsøgte at gennemtvinge efter Sovjetunionens sammenbrud. Grundlæggende er hele situationen optrappet ganske meget nu, og især efter krigen i Ukraine er der et forsøg på at insistere på, at verden enten skal være i de såkaldte “demokratiers” lejr, eller i den modsatte lejr af såkaldte “autokratier”. Dette er lige nu kombineret med intentionen om at afkoble USA,

Storbritannien, EU, Japan, Sydkorea, Australien fuldstændigt – eftersom det er “demokratiernes” eneste lejr – for fuldstændigt at foranledige et brud med Rusland, hvilket næsten allerede er blevet gennemført fuldstændigt på grund af de brutale sanktioner, men også for at “reducere afhængigheden af Kina”, hvilket er et andet ord for økonomisk opbrud, og for på en eller anden måde at tvinge alle ind i et globalt NATO.

Det har ført til et fuldstændigt tilbageslag som en boomerang, idet udviklingslandene ikke har oplevet meget godt fra “demokratierne”, og de har en tydelig erindring om, hvad kolonialismen gjorde og gør ved dem. De nægtede at blive inddraget i en geopolitisk blokdannelse ...

... Lad mig gentage, hvad angår den bydende nødvendighed af Gandhis filosofi. Vi står over for en utrolig situation, nemlig truslen om en atomkrig, som, hvis den indtræffer, vil føre til menneskehedens udslettelse. Vi er vidner til, at det finansielle system med stigende hastighed bryder sammen i form af hyperinflation. Vi står over for en global sult, og selv Kissinger advarer i en alder af 99 år om den nært forestående tredje verdenskrig. Alligevel må man sige, at han har bidraget meget til udviklingen af den verden, som den er i dag.

Så derfor har vi lige nu to helt forskellige situationer. Vi har den vestlige verden, som forsøger at forblive en dominerende faktor, og vi har en renæssance for Den alliancefrie Bevægelse, BRICS-landene, Bælte- og Vej-Initiativet, Shanghai-samarbejdsorganisationen (SCO), Den Eurasiske Økonomiske Union (EAEU) og en stor del af det globale syd, som faktisk forsøger at etablere en ny økonomisk verdensorden. De arbejder også meget energisk på et nyt kreditsystem, i lighed med det nye Bretton Woods, som Lyndon LaRouche for mange år siden definerede som den absolut nødvendige løsning. Vi foreslog at undgå den tredje verdenskrig ved at skabe en global international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, hvilket er den samme idé som det Globale Sikkerhedsinitiativ og det Globale

Udviklingsinitiativ, som Xi Jinping har foreslået.

Lyndon LaRouche: Optimisme, som respekterer ideer, er baseret på begreber som sandfærdighed og retfærdighed. Hvordan kan vi være sikre på, at et øjeblik med en historisk opdagelse, som vi har oplevet igen, var et gyldigt bidrag på det tidspunkt, hvor opdagelsen blev gjort? Var denne opdagelse et skridt fremad i retning af sandhed for menneskeheden, og vil den stadig blive betragtet som et retfærdigt skridt i generationer efter vores tid? Er den et bidrag til den menneskelige arts magt i og over universet som helhed? Er den et bidrag til menneskehedens evne og impuls til at samarbejde på måder, der medfører nødvendige stigninger i menneskehedens velfærd?

Hvis disse betingelser er blevet opfyldt, er vores indstilling til hele menneskeheden en kærlig anskuelse i den betydning, som Platon tilskriver det græske begreb *agapē*, den samme betydning, som den kristne apostel Paulus fremhæver i kapitel 13 i sit første brev til korinterne. Dette praktiserede syn på menneskeheden i fortid, nutid og fremtid, for så vidt vi erfarer dette perspektiv i os selv, er grundlaget for historisk optimisme med hensyn til menneskeheden i almindelighed, såvel som for vores egen eksistens.

Hvad sker der så, hvis vi fjerner denne kvalitet af optimisme – som positivisterne og eksistentialisterne gør? Hvad sker der, hvis vi anvender Hobbess', Lockes, Nietzsches eller Heideggers patologiske pessimisme? Hvad hvis vi indfører Immanuel Kants benægtelse af eksistensen af en sandhed, som bl.a. eksistentialisterne Jaspers, Arendt og Heidegger gør det? Hvad hvis vi opnår dette ved at fjerne sandhedsprincipperne fra undervisningen og i stedet erstatte sandheden med den moralske relativisme i form af "følelsernes sensitivitet" eller blot den angiveligt "demokratiske" autoritet for alle forskellige meninger? Resultatet af en sådan udryddelse af optimismens fundament er at omdanne børn til teenagere og voksne bæster. Det har været den samlede virkning af de sidste to generationers systemiske

demoralisering af vores uddannelsessystemer. Hvis yderligere en generation fortsætter i samme retning, vil det mindst garantere en midlertidig udryddelse af alt det, vi med rimelighed kan beskrive som "civiliseret liv".

Foto: Flashing Moment, Pexels